

שיחות חיזוק על התורה והמועדים

אמרי ישראל

המשך לשיעורים שנמסרו בציון 'שמעון הצדיק'

נושא השיחה:

עבודת חג השבועות

שיחת חיזוק לחג השבועות

פרשת נשא - שבועות (שנה ז')

השיחה נמסרה מפני

הרה"ח ר' ישראל מאיר ברנר שליט"א

בליל ד' סיון (יסוד שמלכות) התשפ"ו

בס"ד מתקיים שיעור מפי הרב שליט"א

בספה"ק 'סיפורי מעשיות' – מעשה מ'בן המלך והשפחה'

מידי שבוע ביום שני (בבית הכנסת 'מדרש יקותיאל' – ירושלים)

לפרטים ניתן ליצור קשר בפלא' 0583202009

כמו כן מתקיים שיעור ב'פרקי אבות'

מידי שבוע בימי רביעי

השיעור מתקיים בביתר עילית בבית המדרש 'אוהל פנחס'

רחוב המגיד ממעזריטש 33 בשעה 20:00

(כדאי ליצור קשר לפני זה בפלא' 0548463761)

לתרומות והקדשות להצלחה ולרפואה, או להבדיל לע"נ

לצורך הוצאת חוברות אלו בפרשיות הבאות בעזרת ה' יתברך

(וכן לעדכונים על שיעורי הרב שליט"א)

ניתן להתקשר לפלאפון: 0583202009 תזכו למצוות!

ניתן לשמוע את כל השיעורים בקו השיעורים הישיר לשיעורי הרב

ב'קול הלשון' בטלפון מספר 0732951319

יו"ל בס"ד ע"י "הנותן בים דרך" עריכת והדפסת שיעורי משפיעי ברסלב בתורת מוהר"ן מברסלב ותלמידו מוהרנ"ת זי"ע נכתב ע"פ הבנת השומעים (וכן ההערות והמ"מ הינם ע"ד בלבד) - ומחמת הרצון להוציאו בזריות אינו מוגה כל צורכו נשמח לשמוע כל הערה והארה ע"מ שנוכל לתקן בעתיד כשיצא בספר אם ירצה השי"ת בפלא' – 0548486331

עבודת חג השבועות*

תוכן העניינים:

* קבלת התורה - עצם הקבלה * מעלת ו' סיון - זמן הנעשה ונשמע * הדשימו' שיש בכל קבלה טובה (פסקה זוהמתן) * העיקר זה ההתחלה - קדושת נזיר (פ' נשא) * נעשה ונשמע - נקודת השמחה * 'בכתף ישאו' - השמחה בנשיאת הארון (קבלת התורה) *

וכאן בשבועות יש נקודה מסויימת, כשאדם מקבל על עצמו עול מלכות שמים ומקבל על עצמו לא לזוז מהתורה - זה עיקר 'קבלת התורה'. ורבינו מביא כאן (בתורה קנג) שאם כלל ישראל היו רוצים לכפור הם היו כופרים גם בקבלת התורה, אבל על זה נאמר 'עם נבל ולא חכם' שהתרגום מתרגם 'עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו', שהם קבלו בתמימות ופשיטות².

הגמרא אומרת בפסחים שרב יוסף אמר על עצמו 'אי לאו לאו ההוא יומא כמה יוסף איכא בשוקא', מדייקים המפרשים [וגם בספרי חסידות מדברים על זה] מה זה 'אי לאו ההוא יומא', לכאורה היה צריך לומר 'אי לאו התורה'? רק שיש מושג של 'ההוא יומא קגרים', כי היום של קבלת התורה גורם לאדם התעוררות לקבל על עצמו את התורה. ומה היה ביום של קבלת התורה? אנחנו מוצאים שכתוב 'ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי' שכל

'קבלת התורה' - עצם הקבלה

רבינו מביא בליקו"מ (תורה קנג): "העיקר והיסוד שהכל תלוי בו, לקשר עצמו להצדיק שבדור, ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול. ולכלי לנטות, חס ושלוש, מדבריו ימין ושמאל, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספרי פרשת שופטים): 'אפילו אומר לך על ימין שמאל' וכו'".

למעשה דברנו לפני כשבוע שבועיים (כשיעור בפרקי אבות) מה זה 'נעשה ונשמע', שעצם הדבר שהאדם מקבל על עצמו זה כאילו הוא עשה, וגם רבינו יונה בשערי תשובה מביא את הפרקי דר"א על 'כל שמעשיו מרובים מחמתו', שזה הענין של נעשה ונשמע כי עצם הדבר שהאדם מקבל על עצמו זה נחשב כאילו שעשה, וכמו שכתוב בפסח 'וילכו ויעשו' אף שעדיין לא הקריבו את קרבן פסח.

¹ השיעור נמסר ביום שלישי ליל ד' סיון התשפ"ו. בבית המדרש 'אוהל פנחס' ביתר עילית. נמסר במסגרת השיעור השבועי ב'פרקי אבות'.

² ובלשון רבינו (ליקו"מ קנג): "וישראל בעת קבלת התורה היו להם חכמות גדולות כי אז היו עובדי עבודה זרה שביניהם, שהיה מעותם על פי חכמות וחקירות גדולות כידוע. ולולי שהיו ישראל משליכין מעצמן החכמות, לא היו מקבלים התורה. כי היו יכולים לכפר בכל, חס ושלוש, ולא היה מועיל להם כל מה שעשה משה רבנו עמהם. ואפלו כל האותות והמופתים הנוראים שעשה לעיניהם, לא היה מועיל להם, כי גם עתה נמצאים אפיקורסים הכופרים על ידי שמות ומעות חכמתם. אך ישראל עם קדוש ראו האמת, והשליכו החכמות, והאמינו בה' וכמשה עבדו, ועל ידי זה קבלו התורה. והינו שתרגם אונקלוס (דברים ל"ב): "עם נבל ולא חכם", 'עמא דקבילו אורייתא ולא חכימו'. כי עקר קבלת התורה היה על ידי ולא חכימו, הינו על ידי שהשליכו מאתם כל החכמות כנ"ל וכו'...".

הבריאה היתה תלויה ועומדת אם כלל ישראל יקבלו את התורה, או לא.

מעלת ר' סיון – זמן ה'נעשה ונשמע'

ויותר מזה, יש מחלוקת בגמרא מתי ניתנה התורה, אם בתאריך ו' סיון או ב' סיון, ולמעשה להלכה פוסקים כמו רבי יוסי שנתנה התורה ב' סיון. והמג"א שואל איך אומרים בשבועות 'זמן מתן תורתנו' ב' סיון, הרי התורה למעשה ניתנה ב' סיון? ויש הרבה תירוצים, ויש מתרצים שזה נקרא 'ההוא יומא קא גרים', שהיום הזה עוד לפני תחילת הבריאה היה מיועד לקבלת התורה, ואף שיש כמה דברים שנבראו קודם הבריאה ואחד מהם היא התורה הקדושה, וזה התאריך של ו' בסיון שקדם לתורה.

ויש מפרשים שמסבירים לפי מה שתוס' מחלקים בין מה שכתוב שישראל אמרו 'נעשה ונשמע' שזה היה על תורה שבכתב, ומה שכתוב 'כפה עליהם הר כגיגית' זה הולך על תורה שבעל פה. ולפי זה מסבירים שזה מה שאמרו חז"ל 'משה הוסיף יום אחד מדעתו' [ורבינו מביא את זה בליקו"מ (תורה קצ)], שזה הולך על ז' סיון, הפשט שמה שכתוב 'ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי' זה הולך על ו' סיון, שאז היה שעת 'קבלת התורה' כי אז קבלו ישראל מרצון את התורה שבכתב, ואמרו 'נעשה ונשמע' [כנ"ל]. והתורה שבעל פה היתה בזה שמשה רבינו הצדיק 'הוסיף יום אחד מדעתו', ומהשמים פסקו כמותו ובאמת הקב"ה ירד רק ב' בסיון להר סיני.

וכמו במעשה של ר"א ורבי יהושע בתנור של עכנאי, שרבי יהושע אמר 'לא בשמים היא',

מה הפשט? שבשעת קבלת התורה הראו מן השמים שמי שקובע את קבלת התורה זה משה רבינו! וזה כמו בקידוש החודש שהגמרא מביאה במעשה של רבן גמליאל ורבי יהושע שאפילו אם בית דין טועין שומעים בקולם. וכך משה רבינו הוסיף יום אחד מדעתו, וקבע שבמקום התאריך של ו' סיון התאריך של קבלת התורה הוא ז' סיון.

אבל ההשפעה של קבלת התורה ב' סיון היא יותר גדולה, וכמו שחסידים אומרים שההכנה לקבלת התורה גדולה מהתורה, וזה הסיבה כמה שאנחנו עושים את קבלת התורה ב' סיון. וזה הכח שנשאר - קבלת התורה ש'מקבלים' על עצמנו את התורה ב' סיון, 'היא יומא קא גרים', זה מה שמתעורר.

ועוד דבר חז"ל אומרים שכל אומות העולם הלכו לבלעם ושאלו אותו מה זה כל הקולות וברקים שיש, כי כמו שבקריעת ים סוף נבקעו כל הימים וכולם ראו את זה, אותו הדבר בקבלת התורה היה קולות וברקים בכל העולם. וכתוב 'הופיע מהר פארן' שהקב"ה הסתובב בכל העולם לשאול אצל האומות אם רוצים לקבל את התורה, והם שאלו מה כתוב בה וכו'... ר' נתן ועוד ספרים מאריכים שבזה שהקב"ה הלך אצלם והם לא קבלו, בזה אנחנו זכינו בכל אותם ניצוצות שהיו אצלם, ועל ידי זה זוכים להעלות את כל הניצוצות שבאומות.

ובכל אופן רואים כמו שרבינו אומר שאם רוצים, יכולים לכפור בכל קבלת התורה, ורואים שכל האומות שמעו את קבלת התורה ובכל זאת הם לא קבלו את התורה! ואם בלעם היה אומר להם 'בואו נלך ונקבל את התורה' הם היו יכולים לקבל אותה, רק שהם לא עשו את זה.

דבר שהאדם יכול לזכך את הגוף הגשמי שלו בעולם הזה עד שיכול ליכנס חי לגן עדן. ואיך הוא יכול? הרי יש הרבה דברים שהאדם צריך לעבוד אחרי ועשרים? אבל סימן שיכולים גם כאן בעוה"ז לזכך את הזוהמא, וכל יהודי יש לו בחינה כזאת שהוא יכול להגיע לזה, וכמו שהאר"י הק' אומר שה'רשימו' נשארת בכל פעם שהאדם זוכה לקדושה.

יש שיחה בשיחות הר"ן (שיחה קכג) שרבינו מביא על הפסוק "ליבבתיני באחת מעיניך", שאפילו שבעין אחת פזלו לעגל, גם זה חביב לפני ה', והראייה לזה שהקב"ה ירד עם כל פמליא של מעלה ונתן את התורה לכלל ישראל, ובוודאי שהקב"ה יודע ובוהן ליבות וכליות ויודע שזה רק 'אחת מעיניך' אבל אומר רבינו שמוזה רואים את המעלה של המתקרבים לעבודת ה', שאפילו שמתקרבים רק קצת ואח"כ נופלים, אבל זה חשוב לפני ה', כי תמיד מסתכלים על ההתחלה, ולזה חשוב בשכועות לעשות התחלה טובה.

העיקר זה ההתחלה – קדושת נזיר

(פ' נשא)

ועל הנקודה הזאת ר' נתן מאריך לדבר בשני מקומות, מה זה הענין של 'תיקון ליל שבועות' שאומרים ג' פסוקים מתחילת הספר ומסוף הספר? ומסביר ר' נתן שעיקר הדברים בעבודת ה' זה ההתחלה ואח"כ שהסוף יהיה טוב, האדם צריך להתחיל בעבודת ה' ולעשות התחלה טובה, וה' יעזור שבסוף יהיה טוב. ומה שקורה באמצע לא משנה, כי 'אין המלאכה נקראת אלא על שם גומרה'.

ויש לזה שייכות הרבה למה שרבינו מביא בשיחות הר"ן שעצם הדבר שהאדם מקבל על

זוה מה שרואים שרבינו מביא בליקו"מ (תנינא ד') על 'ואת העורבים צייתי לכלכלך' שיש בחינת 'מקראי קודש' שכל חג וחג מגלה את הרצונות וכיסופים להשי"ת, ואותו הדבר בקבלת התורה, אבל כנגד זה יש בחינה של חכמי הטבע - 'שאגו צורריך', שהם יכולים לכפור בכל הדברים ולומר שהכל 'טבע' וכאילו לא היה קבלת התורה. וזה הכח של 'אי לאו ההוא יומא כמה יוסף איכא בשוקא', שהיום הזה של קבלת התורה גורם שיהודים יוכלו להגיע לקדושה וטהרה.

ה'רשימו' שיש בכל קבלה טובה

(פסקה זוהמתג')

ויש אחרים ששואלים, רואים שבקבלת התורה כלל ישראל הגיעו לדרגה כזאת שפרחה נשמתם ומלאכי השרת החזירו אותה להם, ופסקה זוהמתג של כלל ישראל, וישראל הגיעו למצב שהיה לאדם הראשון קודם החטא. ולמעשה רואים שחזרה הזוהמא אחרי חטא העגל, אבל עצם הדבר שנפסקה מהם הזוהמא במשך ארבעים יום, יש בחינה כזאת שכלל ישראל יכולים לחיות גם כאן בעולם כמו אדם הראשון קודם החטא!

ואע"פ שהיום אנחנו לא אוהזים בזה, ויש כמה יסודות באר"י הק' שאומר שאם היה לאדם 'רשימו' מקדושה זה עוזר לאדם לתמיד, ואם ישראל היה להם 'רשימו' שפסקה מאיתם הזוהמא, ה'רשימו' הזאת נשארת לנצח נצחים שיהודי יוכל לעבוד על עצמו שיפסק ממנו הזוהמא שיש בו. וזה מה שמוצאים שאליהו הנביא זכה שיפסק ממנו הזוהמא, וכן מוצאים בגמרא כתובות שרבי יהושע בן לוי נכנס בצורה של גוף חי לגן עדן!! רואים שיש כזה

וא"כ אדם שמקבל על עצמו עול תורה ויראת שמים, אזי אפילו אם אח"כ יש לו ירידה, או שיש לו מצב של ירידה ועכשיו הוא כבר לא אוהו שם, אבל שם 'נזיר' נשאר לו, והקדושה נשארת עליו! עצם הדבר שהאדם מפריש את עצמו מתענוגי העוה"ז, ומקדש את עצמו כמותר לו, הקדושה הזאת משפיעה עליו שיש בו בגופו ועצמותו פרישות וקדושה. וזה מה שאנחנו מתחילים בהג השבועות את תחילת הפסוקים בכל חומש ונביא, כי העיקר ההתחלה.

'נעשה ונשמע' – נקודת השמחה

עוד דבר חשוב שרציתי לומר, רבינו מביא בליקו"מ (תורה כב וסה) ש'נעשה ונשמע' זה נקודת השמחה, 'נעשה' זה תורה ו'נשמע' זה תפילה. רבינו אומר (בתורה כב): "ולבוא לעזות דקדושה הנ"ל, הוא על ידי שמחה, בבחינת (נחמיה ה): "כי חדות ה' היא מעוזכם", היינו על ידי בחינת נעשה ונשמע, שהוא בחינת השמחה; כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת פ"ח): בשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, ירדו ששים רבוא מלאכים ונתנו שני עטרות בראש כל אחד וכו', וכשחטאו נלקחו וכו', ועתיד הקדוש ברוך הוא להחזירם להם, שנאמר: "ושמחת עולם על ראשם". נמצא שנעשה ונשמע הם בחינת שמחה, בחינת "ושמחת עולם על ראשם" כנ"ל".

יוצא מזה, ש'ובאו כולם כברית יחד נעשה ונשמע אמרו כאחד', נעשה ונשמע זה נקודת השמחה, ובתורה סה רבינו מביא שכל החידושי התורה זה נקודת השמחה.

אנחנו יודעים שאותיות התורה בוראים את כל העולם, וכמו שאמרו 'אם לא בריתי יומם

עצמו אפילו דבר קטן מועיל לעבודת ה'. ואת זה רואים בפרשת השבוע (פ' נשא) שלומדים מצוה מיוחדת של נזיר, 'נזיר' שנקרא שמקבל על עצמו פרישות מיינ וענבים, ולזה נקרא 'נזיר ה'!! ושורה עליו קדושה וטהרה, ויש לו אפילו דברים שאסורים עליו כמו כהן גדול שאסור לו ליטמאות לאביו ואימו וכו'... ואפילו 'סתם נזירות' שאמרו חז"ל שזה שלושים יום, או יותר, ובכל זאת אותו נזיר שורה עליו קדושה וטהרה.

ומדייקים בספרי חסידות, שאחרי שהוא מפסיק מהנזירות כתוב 'ואחר ישתה יין', כתוב 'נזיר' וכתוב שישתה יין, ולכאורה ממה נפשך הרי הוא שותה יין, וא"כ הוא כבר לא 'נזיר'? רק רואים שהנזירות שהאדם קיבל על עצמו אפילו חודש ימים או יותר, אפילו שהוא מפסיק מהנזירות, אבל הנזירות הזאת יכול להחשב 'נזיר' 'ואחר ישתה יין'.

ולמעשה במציאות יש מחלוקת אם נזיר זה מעלה או לא, כי הקב"ה התיר לנו לשנות יין, והגמרא אומרת שמי שמשקה יין לת"ח זה כמו נסכים למזבח, רואים שלשנות יין יש בזה מעלה, רק שהאדם נמשך אחרי תאוות העולם הזה ולכן הוא צריך פרישות, וכמו שיש הלכה לגבי תענית שאדם שחוטא צריך תענית, אבל אחד שלא חוטא אינו צריך תענית, והגמרא בתענית (יא.) מביאה 'כל היושב בתענית נקרא חוטא', רק שהחוטא צריך לזכך את עצמו, ואכמ"ל. אבל רואים מזה שאדם שמקבל על עצמו אפילו הנהגה של חודש ימים הוא נקרא 'נזיר ה', ואפילו שאח"כ הוא חוזר לכל החיים הרגילים שלו, ואפילו שאח"כ הוא חוזר לשנות יין הוא נקרא 'נזיר'.

ומה הקשר בין שירת הלויים לנשיאת המשכן, רואים שכשלקחו את הארון שרו, ולכאורה מוצאים בשמואל א' שהגמרא דורשת [גם בע"ז כד] 'ויישרנה הפרות' משום רבי מאיר שאמרו שירה, שהבהמות אמרו שירה! ורב זוטרא בר טוביה אמר שנשאו פניהם כנגד הארון ואמרו שירה. ובסיפורי מעשיות מוצאים כזה דבר ששמו כלי על הבהמות והכלי שר, רואים שיש בחינה כזאת על ידי התורה ועל ידי עבודת ה', כ"כ יכולים להזדכך עד שגם הבהמות יאמרו שירה!! ומוצאים גם בגמרא סוטה שהגמרא אומרת שכשעברו את הירדן שהיו הכהנים נושאים את הארון, זה כמו שחז"ל שהארון היה נושא את נושאי. וזה הבחינה שכתוב אצל דוד המלך שכשהעלה את הארון למשכן הוא שר וכתוב 'דוד מכרכר בכל עויו', [מה שמיכל בת שאול לא הבינה מה זה].

רואים שה'ארון היה נושא את נושאי, הארון זה הספר תורה זה הלוחות, וזה נושא את נושאי זה נותן השפעה והתרוממות, כשהאדם לוקח את הארון נשפע עליו שירה, שירה זה כנגד התשובה וכמו שכתוב 'אז ישיר משה', שהאדם מגיע להתרוממות, 'שירה' בנימטריא 'תפילה', זה ההתרוממות שהאדם זוכה לקבל עליו עול תורה, ובפרט כפי שרבינו אמר שתורה ותפילה הכל אחד, התורה צריכה להיות מקושרת עם עבודת ה' עם תפילה, וזהו 'נעשה ונשמע', 'נעשה' זה תורה, ותפילה זה 'נשמע', זה מה שמרומם ומעלה את האדם.

השי"ת יעזור שנזכה בשבועות לקבל את התורה מתוך שמחה וכמו שמבקשים 'ונשמח בדברי תלמוד תורתך', 'וכי הם חיינו ואורך ימינו', שנזכה לקבל על עצמנו עול תורה

ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתו', והתורה מגנא ומצלא בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה, ורבינו מביא על 'אנכי אשמח בה' יתמו חטאים מן הארץ, שעל ידי השמחה מתקנים את 'עולם השבירה' שיש בעולמות העליונים. כי יש כזה מצב של 'שבירה', בעולמות העליונים ומתקנים את זה על ידי השמחה. וזהו 'נעשה ונשמע' על ידי שכלל ישראל קבלו את התורה, שהשורש של התורה זה 'פקודי ה' ישרים משמחי לב', שתכלית התורה שתביא את האדם לידי נקודת השמחה. וזה התכלית שצריכים, לשים לב שהתורה תביא לידי שמחה, [וזה התיקון לעולם ה'שבירה', כי יש כל מיני תיקונים שנעשים בימי ספירת העומר שבכל יום מתקנים את השבירה' העליונה של 'אלה המלכים' שמלכו, ואכמ"ל].

'בכתף ישאו' – השמחה בנשיאת

הארון (קבלת התורה)

רציתי להוסיף עוד חידוש על פרשת השבוע, רואים שבחנכות המזבח הביאו עגלות, וכתוב 'ולבני קהת לא נתן כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאו', בגמרא ערכין (דף יא) מובא מה זה 'בכתף'?' "ממשמע שנאמר בכתף איני יודע שישאו מה ת"ל ישאו אין ישאו אלא לשון שירה, וכן הוא אומר (תהילים פא-ג) שאו זמרה ותנו תוף ואומר ישאו קולם ירונו וגו', חנניא בן אחי רבי יהושע אמר מהכא (שמות יט-ט) משה ידבר והאלהים יעננו בקול על עסקי קול". רש"י מביא 'על עסקי קול' 'שהיה מצוהו לשורר לפי שמשה לוי היה'. וא"כ משה רבינו היה משורר, נמצא מזה שבני קהת היו עוסקים בארון והשולחן והמנורה ולקחו אותם בכתף ולא בעגלות.

הבושה, זה מה שקבלו בקבלת התורה - מידות טובות ביישנים רחמים וגומלי חסדים, כי בכח התורה האדם יכול לתקן את עצמו, וזהו המאור שבתורה מחזירן למוטב.

והשי"ת יעזור שנוכה לקבל את התורה 'נעשה ונשמע', ועד אז נוכה לקדש את עצמנו בספירת העומר ונוכה לקבל את התורה, ואח"כ יתקיים 'שובו לכם לאהליכם', ונוכה שלא תמוש התורה מפינו ומפי זרענו עד עולם, ונוכה לשבת באהלה של תורה 'אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש כל ימי חיי', ונוכה ל'שמחת עולם על ראשם', 'משיח' זה אותיות 'ישמח'. ועוד דבר נוסף שב'אורחות צדיקים' כתוב שמצוה שעושים בשמחה זה פי אלף ממצוה שעושים בלי שמחה, וזה מה שמיוחד בחג השבועות 'אי לאו ההוא יומא כמה יוסף איכא בשוקא', וזה גורם ל'פקודי ה' ישרים משמחי לב'.

זכות הרבים מגליון זה תעמוד לרפואתם של:

עזר בת שרית
ושרון בן נעימה
יורם בן שושנה
מיה בת עדי

בתוך שאר חולי ישראל אמן

לרפואה שלמה במהרה
הרב רועי יאיר בן חגית נעמי
בתושח"י

בחינת קבלת התורה מחדש, בחינת נעשה ונשמע מחדש, שמקבל על עצמו לקיים את התורה מחדש, וכל אשר דבר ה' נעשה ונשמע, וכמו כן זה בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (עין שיחות הר"ן סימן קכג). וראה עוד מה שהתבאר באמרי ישראל (מהדו"ק) בשיחת הכנה לחג השבועות (משנת התש"פ). וע"ע בשפ"א (שבועות תרלה) שכתב וז"ל: "כמו שכתבו חז"ל שכל הנביאים קבלו נבואתם מהר סיני. כמו כן בכל שנה ושנה מקבל כל אחד מישראל בחג הזה כל מה שעתיד להבין ולחדש בתורה. וז"ש אלמלא האי יומא כמה יוסף איכא בשוקא. האי יומא ממש. זה החג שבו ניתן התורה בכל שנה".

ויראת שמים. ואפילו שקורא אח"כ ירדות, וכמו ר' נתן מאריך שגם בקבלת התורה יש מצד שני בחינה של 'פן יהרסו לעלות בהר', מסביר ר' נתן שלפעמים מקבלים קבלת התורה 'נעשה ונשמע', ורוצים ללמוד ולקבל על עצמנו עול תורה, ואח"כ קורה שהאדם נופל מזה, אבל הוא לא צריך להתייאש, אל תישבר מזה שאתה לא יכול ליגוע בהר, אנחנו צריכים לעשות את שלנו, ועצם הקבלה שאנחנו מקבלים זה משפיע על כל השנה, וכמו שכתוב בספרים שלכל יהודי יש חלק בתורה, ואת החלק הזה בכל שנה מקבלים בשבועות².

ויותר מזה ידוע כי בשל"ה הק' (מס' שבועות פרק נר מצוה ס"ק יט) כתב בשם ספר תולעת יעקב (דף נח סתרי חג השבועות), שבראש השנה זה יום הדין של כל הגשמיים, ולכן אמרו חז"ל 'כל מזונותיו של אדם קצובים לו עד ר"ה ויו"כ חוץ מהוצאות שבת ויו"ט'. ובשבועות נידונים על פירות האילן, מה הפשט 'פירות האילן'? 'פירות' זה הפעולות הטובות והמצות ומעשים טובים כל הרוחניות, 'ואילן' זה אדם שנקרא 'עץ השדה' [ו'אילן' זה ג"כ שילוב הוי"ה ואדנו"ת], וזה כל ה'דין' של פירות האילן, זה התוצאות כמה יזכו להתעלות בתורה ויראת שמים.

הגמרא אומרת בנדרים מה זה 'למען תהיה יראת ה' על פניכם לבלתי תחטאו' שזה

² ראה בדברי ר' נתן בהל' ערוכי תחומין (ה"ד אות ז) שמבואר כי כל התעוררות שמתעורר האדם בתורה ועבודה נחשבת כקבלת התורה שאמרו חז"ל שיש לקבלה בכל יום, שכל זה זה נקרא 'חידושי תורה'. וז"ל: "פי האדם צריך לחדש תמיד בתורה ועבודה, שזהו בחינת קבלת התורה בכל פעם, בחינת נעשה ונשמע מחדש נבונה יותר, פי אפלו מי שאינו זוכה לחדש ממש חידושי דאורייתא וחסגות, שהם בחינת נעשה ונשמע בנ"ל, אף על-פי-כן גם העבודה בעצמה של איש הישראלי בשווא איש בשר באמת, בשזוכה בכל פעם להתעורר ביותר לעבודתו יתברך באמת בהתעוררות חדש - גם זה הוא